

Dnešní svátek Křtu Páně uzavírá vánoční dobu. Asi 30 let leží mezi zprávou o Ježíšově narození a jeho Křtem. Co se dělo během té doby, o tom evangelisté nepíší. Jen Lukáš má zmínku o 12letém Ježíšovi nalezeném v chrámě. Ale i od této události do veřejného vystoupení uplynulo téměř 20 let. A to je dost dlouhá doba na to, aby lidé zapomněli, co se v Ježíšově dětství stalo.

A tak teď stojí Pán Ježíš v zástupu lidí před Janem, dnes bychom mohli říci ve frontě u zpovědnice, a čeká na křest pokání.

Je tam ve zvláštní společnosti. Ta fronta na Janův křest jsou hříšníci, mezi nimi i takoví, kteří jsou veřejným míněním tvrdě odsuzováni. Ti všichni hledají cestu zpět k Bohu a slibují nápravu. Mezi těmi Pán Ježíš vlastně nemá co dělat, protože je bez viny.

Stranou té fronty stojí pozorovatelé: farizeové a zákoníci. Ti se nepřišli napravit, ti se přišli posmívat lidem a hádat s Janem, protože se považují za spravedlivé, učené a vědoucí.

A ten jediný, který v tom zástupu u Jordánu spravedlivý a vědoucí byl, čeká skromně a trpělivě na Janův křest pokání a nikdo o něm neví, nikdo ho nezná.

Ale přece jen to není tak, jak to navenek vypadá. Vidí ho Jan a prohlašuje ho za spravedlivého a Bůh-Otec ho prohlašuje za svého milovaného Syna.

Jak to šlo s Ježíšem dál, to už evangelia popisují. Jak chodil a učil a dobře činil všem. Jak se stal senzací doby a začali se za ním hrnout lidé. Jedni, aby je vyléčil z nemocí, jiní z touhy po senzaci. A také takoví, kteří chtěli uslyšet, co říká.

Ale Pán Ježíš není politický propagandista. Nezneužívá své popularity. Prohlašuje, že nestojí o ty, co za ním běhají, ale že stojí o ty, co ho následují. A tak davy kolem něho začínají řádnout. Mnozí odcházejí za jinými senzacemi a od Ježíše se odvracejí. Je pro ně moc náročný.

A Ježíš opravdu náročný je:

Kritizuje samolibé sobce, kteří vidí jen sebe.

Kritizuje učence, kteří si myslí, že mají spachtovanou všechnu moudrost a kteří neuznávají, že není moudrosti bez pokory.

Kritizuje politiky a státní úředníky, kteří místo, aby sloužili lidem, slouží vlastnímu prospěchu.

A tak začíná být nepohodlným a ti potrefení se stávají jeho nepřáteli.

Jak to šlo dál, víme: Zrada apoštola Jidáše, incenované soudní přelíčení, kříž a konec.

Ale opravdu konec? To nikoliv. Na začátku Ježíšova působení byla ruka Otcova, která na něj ukazuje: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení“(Mk 1,11). A na konci stojí zase ruka Otcova, která jej provádí lidskou smrtí do slávy Vzkříšení navěky.

Co káže evangelium o Křtu Páně nám?

I při našem křtu řekl Bůh každému z nás: Ty jsi můj milovaný syn, dcera, v tobě mám zalíbení. Jdi životem a snaž se žít jako můj Syn Ježíš.

A my se tu scházíme, abychom zde Kristovu evangeliu naslouchali a učili se podle něj žít. Kéž je naše snaha o následování Krista tak upřímná a opravdová, abychom s ním prošli všemi úskalími života a aby nás jeho ruka provedla také branou smrti do náruče Stvořitelovy.